

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců JUDr. Jarmily Ďáskové a Mgr. Petra Sedláka, v právní věci žalobkyně **M. N.**, zast. Milanem Greplem, daňovým poradcem se sídlem Mírovce, Třeboradická 49, Mratín, proti žalovanému **Finančnímu úřadu pro kraj Vysočina**, se sídlem Tolstého 2, Jihlava, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 26.9.2013, kterou se žalobce domáhal ochrany proti nezákonnému zásahu žalovaného, který měl spočívat v odepření nahlížení do daňového spisu žalobce prostřednictvím zástupce žalobce, který byl ustanoven na základě plné moci ze dne 30.3.2009. Žalobce se domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zakázal žalovanému nadále porušovat práva žalobce odpíráním nahlížení do spisu prostřednictvím zástupce žalobce a přikázal žalovanému obnovit stav před nezákonným zásahem. Dále se žalobce domáhal i náhrady nákladů řízení.

II. Obsah žaloby

[2] V podrobnostech žalobce uvedl, že dne 25.9.2013 se na Finanční úřad pro kraj Vysočina, územní pracoviště v Telči dostavil Ing. Pavel Krist, jako jednatel a likvidátor obchodní korporace Folio spol. s r.o., která byla zplnomocněna žalobcem k jeho zastupování ve věci kontroly daně z příjmů za zdaňovací období roku 2003, 2004, 2005 a 2006 na základě plné moci ze dne 30.3.2009. Dle tvrzení žalobce se zástupce žalobce dostavil ke správci daně za účelem nahlédnutí do spisu v souvislosti s daňovou kontrolou daně z příjmů za uvedená období a žalovaný mu nahlížení neumožnil s tím, že předložené plné moci neopravňují Ing. Pavla Krista k nahlížení do spisu.

[3] Následně žalobce specifikoval jednotlivá práva, u nichž má za to, že byla jednáním žalovaného porušena. Dále žalobce konstatoval, že jeho zástupcem předložené plné moci byly po ukončení daňové kontroly, dokonce i po rozhodnutí o odvolání akceptovány Ministerstvem financí – Ústředním finančním a daňovým ředitelstvím v rámci žádosti o přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně bez jakýchkoliv námitek. Na základě uvedeným plných mocí zástupci žalobce i po skončení daňových kontrol Ministerstvo financí zasílalo korespondenci. Žalobce tedy vycházel ze své dobré víry a legitimního očekávání, že když byla plná moc zcela dostačující pro nejvyšší finanční orgán České republiky, nebude plná moc zpochybněna ani nejnižším finančním orgánem. Rozpornost v jednání finančních orgánů nemůže jít k tíži žalobce, který v této souvislosti odkázal na porušení ustanovení § 264 odst. 2 daňového řádu žalovaným, který tvrdí, že měl a má pochybnosti o plné moci, nevyzval žalobce k předložení nové plné moci, a nebyl tedy oprávněn odepřít nahlížení do spisu.

[4] Žalobce dále namítl, že díky jednání žalovaného se nemůže domáhat stanoveným postupem svého práva u Krajského soudu v Brně, kde nemůže pro svá tvrzení předkládat důkazy a vyjadřovat se k nim.

[5] V následném podání ze dne 19.11.2013 žalobce zaslal soudu vyjádření žalovaného ke stížnosti žalobce (č. j. 1426086/13/2901-24800-703062) na postup správce daně a k tomuto vyjádření žalovaného uvedl, že předmětné plné moci byly žalovanému poprvé předloženy dne 9.4.2009 a byly předloženy v souvislosti s úkony, které jsou v přímé souvislosti s v nich uvedenými daňovými kontrolami, a které souvisí se zastupováním i před dalšími orgány. Znovu zopakoval, že plné moci byly akceptovány jak Ministerstvem financí, tak i Finančním ředitelstvím v Brně, a to v době po ukončení daňových kontrol. Zároveň žalobce uvedl, že je nepravdivé tvrzení žalovaného, že byl zástupce žalobce téměř pět let v nečinnosti. Dále žalobce namítl porušení ustanovení § 264 daňového řádu žalovaným, neboť v případě pochybností měl žalovaný konat dříve. Žalovaný dle žalobce taktéž nebyl oprávněn posuzovat smluvní vztah mezi žalobcem a jeho zástupcem, ani dobu jeho trvání.

[6] Dále žalobce namítl účelový postup žalovaného při hodnocení plné moci, která byla udělena ke všem řízením, která mají příčinnou souvislost s předmětnými daňovými kontrolami. Žalovaný si nemůže učinit úsudek o plné moci samostatně a měl vyzvat žalobce k upřesnění plné moci. Ve vztahu k osobě zmocněnce uvedl, že zmocněncem byla obchodní společnost, nikoliv osoba likvidátora nebo jednatele.

[7] K jednání žalovaného uvedl, že je šikanózní, žalovaný trvale obcházel zástupce žalobce a nebyl vyrozumíván o úkonech mezi žalobcem a žalovaným. Závěrem žalobce namítl, že důvody uvedené ve vyjádření se odlišují od důvodů uvedených v protokolu o odmítnutí nahlížení do spisu.

III. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

[8] K podané žalobě se žalovaný vyjádřil podáním ze dne 3.12.2013, ve kterém nejprve popsal průběh celého řízení a uvedl, že mu vznikly pochybnosti o oprávnění tvrzeného zástupce zastupovat daňový subjekt s ohledem na rozsah plné moci, několikaletou prodlevu od předložení plné moci do jejího uplatnění a oprávněnost vzniku smluvního vztahu mezi zmocnitelem a zmocněncem. V případě hodnocení rozsahu plné moci žalovaný uvedl, že se přiklonil po komplexním posouzení všech skutečností vzešlých z předmětného zastupování k užšímu náhledu, tedy že plná moc se vztahovala toliko na daňovou kontrolu, která končila podpisem zprávy o daňové kontrole. V případě prodlevy uplatnění plné moci žalovaný konstatoval, že sice plná moc nebyla časově omezena, avšak bylo povinností správce daně postupovat se zvýšenou mírou opatrnosti. V případě smluvního vztahu považoval žalovaný za problematické, že plná moc byla udělena až poté, co obchodní korporace Folio spol. s r.o. vstoupila do likvidace.

[9] Dále žalovaný uvedl, že žalobce podal proti postupu správce daně stížnost, která byla žalovaným negativně vyřízena, a proti způsobu vyřízení brojil žalobce podnětem k prošetření způsobu vyřízení stížnosti k Odvolacímu finančnímu ředitelství.

[10] Ve vztahu k předmětu řízení žalovaný uvedl, že za účelem odstranění nejasností plné moci a smluvního vztahu zastupování obecně vydal správce daně výzvu ze dne 29.10.2013, č. j. 1437908/13/2911-24805-70110, přičemž na tuto výzvu žalobce nijak nereagoval.

[11] Následně se žalovaný v podrobnostech vyjadřoval k prvnímu užití plné moci ze dne 30.3.2009 a k důvodům proč u místně příslušného správce daně svým rozsahem a průkazností nebyla shledána natolik určitou a důvěryhodnou, aby žalovaný bez dalšího připustil nahlížení do spisu daňového subjektu. K akceptaci plné moci jinými orgány žalovaný uvedl, že nemá mandát k tomu, aby se k postupu jiných orgánů jakkoliv vyjadřoval.

[12] Závěrem žalovaný uvedl, že žaloba může být hodnocena s ohledem na možnost prostředků ochrany dle daňového řádu jako nepřípustná a v případě, že soud žalobu k projednání připustí, tak s ohledem na možnost žalobce, resp. jeho zástupce již do spisu nahlížet, je žaloba zcela bezpředmětná. Žalovaný proto navrhl zamítnutí žaloby.

[13] Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce obsáhlou replikou, doručenou soudu dne 20.2.2014, ve které setrval na svých žalobních tvrzeních a tvrzeních obsažených v podání ze dne 19.11.2013 s tím, že tyto dále v podrobnostech doplňoval.

[14] Zároveň se v ní žalobce vyjádřil i k otázce trvání zásahu s tím, že nezákonný zásah nadále trvá, a to hlavně proto, že vzhledem k tvrzenému nezákonnému zásahu nemohl žalobce uvést důvody své žaloby podané dne 3.10.2013 a došlo tím ke znemožnění práva na

spravedlivý proces a k odmítnutí žaloby ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 31Af 178/2013. V důsledku odmítnutí žaloby byl nezákonně odčerpán majetek žalobce a žalovaný do dne podání žaloby ani do dne podání vyjádření tento následek nenapravil.

[15] K umožnění opakovaného nahlížení do spisu žalobce uvedl, že žalovaný nesplnil svou povinnost součinnosti a neinformoval zástupce žalobce o odstranění překážky nahlížení do spisu a zástupce žalobce tuto skutečnost zjistil teprve z vyjádření žalovaného.

[16] Závěrem žalobce výslovně uvedl, že trvá na svém návrhu tak, jak byl uveden v žalobě a zdůraznil, že se domáhá vydání rozsudku, kterým soud rozhodne o tom, že jednání žalovaného bylo nezákonným zásahem, dále aby soud přikázal žalovanému obnovit stav před uvedeným nezákonným zásahem, a to jak faktický, tak právní, a aby soud přiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

[17] K replice žalobce přiložil žádost o prošetření stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu ze dne 19.11.2013.

IV. Posouzení věci krajským soudem

[18] Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal postup žalovaného v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**. O žalobě soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

[19] Předmětem řízení je posouzení jednání žalovaného, který neumožnil zástupci žalobce dne 25.9.2013 nahlížet do daňového spisu žalobce. Je na soudu, zhodnotit, zda uvedené jednání představuje nezákonný zásah správního orgánu ve vztahu k žalobci.

IV. a Včasnost a přípustnost žaloby

[20] Podle ustanovení § 84 odst. 1 s.ř.s. musí být žaloba podána do dvou měsíců ode dne, kdy se žalobce dozvěděl o nezákonném zásahu. Nejpozději lze žalobu podat do dvou let od okamžiku, kdy k němu došlo.

[21] Podle ustanovení § 85 s.ř.s. je žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky; to neplatí v případě, domáhá-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný.

[22] Podle ustanovení § 87 odst. 1 s.ř.s. rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu.

[23] V případě posouzení přípustnosti žaloby je třeba vycházet z toho, čeho se žalobce domáhá. V žalobě se žalobce domáhal, aby soud zakázal žalovanému nadále porušovat práva žalobce odpíráním nahlížení do spisu prostřednictvím zástupce žalobce a přikázal žalovanému obnovit stav před nezákonným zásahem. V replice k vyjádření žalovaného výslovně uvedl, že

trvá na svém návrhu tak, jak byl uveden v žalobě a výslovně uvedl, že se domáhá vydání rozsudku, kterým soud rozhodne o tom, že jednání žalovaného bylo nezákonným zásahem, dále aby soud přikázal žalovanému obnovit stav před uvedeným nezákonným zásahem, a to jak faktický, tak právní. Z obou podání žalobce je zřejmé, že se žalobce domáhá ochrany proti zásahu žalovaného, o němž i v replice konstatoval, že jeho následky nadále trvají. Žalobce tedy evidentně nenavrhoval pouze akademický výrok, kterým by soud určil, že jednání žalobce bylo nezákonným zásahem vůči žalobci. Od tohoto závěru se odvíjí hodnocení přípustnosti žaloby.

[24] Z obsahu správního spisu, jakož i z vlastních podání žalobce, soud zjistil, že ke tvrzenému zásahu došlo 25.9.2013, přičemž ihned do protokolu o ústním jednání podal žalobce stížnost podle ustanovení § 261 daňového řádu na postup správce daně. Vyrozumění o výsledku řízení o stížnosti bylo vyhotoveno 30. 10. 2013 a bylo doručeno obchodní korporaci Folio spol. s r.o. dne 1.11.2013. Opravný prostředek proti vyrozumění - žádost o prošetření vyřízení stížnosti dle § 261 odst. 6 daňového řádu vyhotovil žalobce dne 19.11.2013 a Odvolací finanční ředitelství ji, jak soud zjistil ze souvisejícího spisu Krajského soudu v Brně sp.zn. 31Af 182/2013, vyřídilo Vyrozuměním o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, č.j. 231/14/5000-14504-711335, ze dne 9.1.2014. Žádost o prošetření se týkala jak žalobce, tak i MUDr. F. N., jako žalobce ve věci sp.zn. 31Af 182/2013. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem byla podána dne 26.9.2013.

[25] Z uvedeného je patrné, že žalobce podal žalobu ještě předtím, než vyčerpal prostředky ochrany, které mu nabízel daňový řád. Obdobně jako v případě daňové kontroly počala lhůta pro podání žaloby běžet až vyřízením opravného prostředku podle ustanovení § 261 odst. 6 daňového řádu (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7.11.2013, č. j. 9 Aps 4/2013-25). Důsledkem nevyčerpání jiných prostředků ochrany nebo nápravy je v případě žaloby na ochranu proti nezákonnému zásahu odmítnutí žaloby podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s.

[26] Soud nicméně dospěl k závěru, že není na místě žalobu odmítnout, neboť žalobce jako předmět řízení vymezil ochranu proti trvajícimu nezákonnému zásahu žalovaného. V takovém případě soud rozhoduje o žalobě podle skutkového stavu věci v době rozhodnutí soudu. K vyčerpání prostředků ochrany v souzené věci došlo Vyrozuměním o prošetření způsobu vyřízení stížnosti, č.j. 231/14/5000-14504-711335, ze dne 9.1.2014, tedy před rozhodnutím ve věci samé.

[27] Soud na situaci, kdy v průběhu řízení na ochranu před nezákonným zásahem nebyly vyčerpány opravné prostředky před podáním žaloby, obdobně aplikoval závěry Nejvyššího správního soudu z rozhodnutí ze dne 10.2.2010, č. j. 2 Ans 5/2009-59, dle kterého „*krajskému soudu vytyká, že dostatečně nešetřil právo stěžovatelky na přístup k soudu. Nevyčkal uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí o žádosti podle ustanovení § 80 odst. 3 in fine správního řádu, i když byl nepochybně informován o tom, že stěžovatelka aktivně zjednává nápravu, tj. že usiluje o naplnění podmínky bezvýsledného vyčerpání prostředků, které jí procesní předpis nabízí k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Vzhledem k tomu, že ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 správního řádu byl nadřízený správní orgán povinen o žádosti podle ustanovení § 80 odst. 3 in fine správního řádu rozhodnout bez zbytečného odkladu, nejpozději*

však do 30 dnů od zahájení řízení (§ 71 odst. 3 správního řádu), bylo v době rozhodování krajského soudu (21. 7. 2009) naprosto zřejmé, že k naplnění absentující podmínky musí dojít ve velmi krátkém časovém horizontu (lhůta pro vyřízení žádosti podle ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu by uplynula nejpozději v pátek 31. 7. 2009). Přesto nevyčkal na vyřízení žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti a žalobu bez meritorního projednání usnesením odmítl. Takový postup krajského soudu nese znaky formalismu, který je v rozporu s principy materiálního právního státu a smyslem a účelem soudního řízení (k tomu blíže viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikované pod č. 534/2005 Sb. NSS). “ ve spojení se závěry rozhodnutí ze dne 25. 8. 2011, č. j. 7 Ans 6/2011-79, ve kterém Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „pro řízení na ochranu proti nečinnosti se uplatní zvláštní právní úprava obsažená v ust. § 79 až 81 s. ř. s., která se zčásti liší od úpravy řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, což je dáno předmětem řízení, jímž je nečinnost správního orgánu tam, kde mělo být již rozhodnuto. Pro rozhodnutí o žalobě na ochranu proti nečinnosti je rozhodné, zda nečinnost existuje v době, kdy soud o žalobě rozhoduje. Tomu odpovídá díkce ust. § 81 s. ř. s., podle něhož soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí. Městský soud byl proto povinen zjistit rozhodné skutečnosti, jednou z nichž bylo i trvání nečinnosti, a to kde dni vydání rozhodnutí o žalobě.“

[28] Jakkoliv oba citované rozsudky dopadají na řízení o ochraně proti nečinnosti, při srovnání ustanovení § 87 odst. 1 s.ř.s. (citovaného shora) a ustanovení § 81 odst. 1 s.ř.s. (dle kterého soud v řízení o ochraně proti nečinnosti rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí), dospěl soud k závěru, že uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou za situace, kdy i v případě nezákonného zásahu rozhoduje soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, aplikovatelná ze stejných důvodů.

[29] V případě, že by soud odmítl žalobu pro její nepřípustnost v době, kdy již byly prostředky ochrany bezúspěšně vyčerpány, navíc, jako v souzené věci, i na hranici lhůty pro možné opětovné podání žaloby, nebo dokonce po jejím uplynutí, postupoval by soud tak, že by žalobci formalisticky odňal možnost ochrany proti nezákonnému zásahu.

IV. b Věcné posouzení žaloby

[30] Poté, co soud dospěl k závěru, že žaloba je přípustná, přestože byla podána, aniž by došlo k vyčerpání prostředků ochrany, přistoupl soud k věcnému posouzení žaloby.

[31] Při věcném posouzení žaloby soud vychází z rozsudku Nejvyššího správního soudu, který byl publikován pod č. 603/2005 Sb. NSS, a ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že ochrana podle § 82 a násl. s. ř. s. je důvodná tehdy, jsou-li-a to kumulativně-splněny následující podmínky: Žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka), přičemž zásah v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování zásahu (6. podmínka). Není-li byt' jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout.

[32] Soud, aniž by se zabýval naplněním ostatních podmínek, dospěl k závěru, že není naplněna šestá podmínka poskytnutí ochrany proti nezákonnému zásahu správního orgánu, neboť podle názoru soudu zásah v širším smyslu nebo jeho důsledky netrvají a ani nehrozí opakování zásahu.

[33] Z obsahu správního spisu i z podání žalobce je zřejmé, že tvrzeným zásahem bylo odmítnutí umožnění nahlížení do spisu daňového subjektu a příčinou tvrzeného nezákonného zásahu žalovaného byl spor o (ne)platnost plné moci, kterou předložil zástupce žalobce při nahlížení do spisu.

[34] Aniž by soud hodnotil zákonnost posouzení plné moci ze stran žalovaného, zdůrazňuje, že plná moc byla vydána za účinnosti zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků. Podle ustanovení § 10 odst. 3 tohoto zákona se daňový subjekt, jeho zákonný zástupce nebo ustanovený zástupce může dát zastupovat zástupcem, jehož si zvolí. V téže věci může mít současně jen jednoho zástupce. Zástupce jedná v rozsahu plné moci udělené písemně nebo ústně do protokolu. Není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, je tato plná moc pro daňové řízení neomezená.

[35] Jelikož nahlížení do spisu mělo proběhnout za účinnosti daňového řádu, je třeba zohlednit i příslušná ustanovení daňového řádu.

[36] Podle ustanovení § 264 odst. 2 daňového řádu právní úkony, zejména rozhodnutí vydaná správcem daně, a jejich účinky ve správě daní, které nastaly do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zůstávají zachovány; to platí i pro plné moci uplatněné přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona s tím, že jejich účinky se posuzují podle tohoto zákona. V případě pochybností o rozsahu dříve udělené plné moci správce daně vyzve zmocnitele k předložení nové plné moci; do doby předložení nové plné moci nebo marného uplynutí lhůty stanovené ve výzvě, se takto udělené plné moci posuzují podle dosavadních právních předpisů.

[37] Podle ustanovení § 28 odst. 1 daňového řádu je zmocnitel povinen vymezit rozsah zmocnění tak, aby bylo zřejmé, k jakým úkonům, řízením nebo jiným postupům se plná moc vztahuje.

[38] Podle ustanovení § 28 odst. 2 daňového řádu není-li rozsah zmocnění vymezen nebo není-li vymezen přesně, vyzve správce daně zmocnitele k úpravě plné moci; ustanovení o vadách podání se použije obdobně. O nedostacích při vymezení rozsahu plné moci vyrozumí rovněž zmocněnce.

[39] Podle ustanovení § 28 odst. 3 daňového řádu plná moc je vůči správci daně účinná až po odstranění vad. Účinky podání učiněného zmocněncem na základě vadné plné moci zůstávají zachovány, pokud dojde k odstranění vad ve stanovené lhůtě.

[40] Soud zásadně nesouhlasí s námitkou žalobce, že pokud uznaly jiné orgány prezentovanou plnou moc, byl povinen i žalovaný akceptovat jemu předloženou plnou moc. Každý správní orgán sám vyhodnocuje, zda úkon, který je vůči němu činěn zástupcem, je

zástupce oprávněn učinit. Žalovaný byl tedy zcela jistě oprávněn posoudit jemu prezentovanou plnou moc a rozhodnout se, zda na jejím základě umožní učinění procesních úkonů. V souzené věci je naprosto zřetelně prezentována omezená, nikoliv generální plná moc. Pro rozlišení generální plné moci a omezené plné moci není rozhodující počet orgánů, před kterými může zástupce zastupovat, ale rozsah úkonů, které může zástupce činit.

[41] V souzené věci je prezentovaná plná moc omezena pro zastupování ve věci kontroly daně z příjmů. Spornou je mezi účastníky formulace ve věci kontroly daně z příjmů. V případě ustanovení § 10 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků za použití ustanovení § 264 odst. 2 daňového řádu se jedná o úsudek správce daně, zda je nebo není rozsah plné moci vymezen přesně a zda tato plná moc je pro daňové řízení omezená. Správce daně jasně formuloval v protokolu o místním jednání, proč s plnou mocí nesouhlasil a jelikož ji považoval za jasně formulovanou, nebyl zákonný důvod ji považovat za generální plnou moc ve smyslu ustanovení § 10 odst. 3 *in fine* zákona o správě daní a poplatků.

[42] Posouzení zákonnosti této úvahy je s ohledem na skutkový stav v době rozhodování soudu a s ohledem na předmět řízení bezpředmětné, neboť následně postupoval žalovaný v souladu s ustanovením § 28 daňového řádu a vyzval žalobce k odstranění vad plné moci. Žalobce na tuto výzvu nikterak nereagoval. Odstraněním vytčených vad by byla prezentovaná plná moc ve vztahu k žalovanému účinná a bylo tedy pouze na žalobci, zda vady prezentované plné moci odstraní nebo neodstraní. Žalobce vytčené vady plné moci ve stanovené lhůtě neodstranil, v důsledku čehož zůstala plná moc ve vztahu k žalovanému neúčinná, a to z vůle žalobce. Soud není oprávněn důvody jeho nečinnosti jakkoliv hodnotit, nicméně je třeba zdůraznit, že žalobce byl poučen o následcích své nečinnosti, resp. byl poučen, že plná moc bude účinná ve vztahu k žalovanému pouze v případě odstranění vad.

[43] Žalobce přesto tvrdí, že následky zásahu přetrvávají, a to s ohledem na dvě skutečnosti. Jednak namítl důsledky zásahu do řízení, které bylo vedeno před zdejším soudem pod sp.zn. 31Af 178/2013 a jednak namítl, že zástupce účastníka se o odstranění překážky dozvěděl až teprve z vyjádření žalovaného v souzené věci. Ani jeden z těchto důvodů není pro trvání zásahu relevantní.

[44] V případě informování zástupce žalovaného je zřejmé, že odstranění vad prezentované plné moci je úkonem ve vztahu k zmocniteli, nikoliv zmocněnci, neboť pouze zmocnitel může odstranit vady plné moci. Pouze a jedině tvrzeného zmocnitele mohl správce daně vyzvat (srov. ustanovení § 28 odst. 2) a tedy pouze jemu mohl správce daně doručovat výzvu. Je to logické, neboť měl-li správce daně pochybnosti o zastoupení, nemohl realizovat úkony ve vztahu k osobě, o níž má za to, že není zástupcem daňového subjektu. V případě, že následně zmocnitel neinformuje svého zmocněnce o (ne)odstranění pochybností správce daně, pak je to otázka vztahu mezi zmocněncem a zmocnitelem, neboť zákon žádnou povinnost informovat zmocněnce o (ne)odstranění vad plné moci zmocnitelem správcí daně neukládá.

[45] Ve vztahu k řízení vedeném pod sp.zn. 31Af 178/2013 musí soud konstatovat, že k odmítnutí žaloby došlo proto, že žalobce v předmětné žalobě neuvedl žádný žalobní bod. Ve vztahu k blanketní žalobě ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 31Af 178/2013 a žalobními body soud uvádí, že žalobce v žalobě ve věci sp.zn. 31Af 178/2013 neuvedl

žádnou skutečnost, o níž by opíral nezákonnost rozhodnutí nikoliv žalovaného, ale Finančního ředitelství Brno, kterou by následně na základě úspěchu v nyní souzené věci mohl doplňovat. Důsledkem zcela blanketní žaloby bylo její odmítnutí pro neuvedení žádného žalobního bodu podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 37 odst. 5 s. ř. s. Soud by k jinému řešení přistoupit nemohl, neboť žalobní body, nebo alespoň jejich elementární vymezení, musí být v žalobě specifikovány nejpozději do konce lhůty pro podání žaloby. Zmeškání lhůty pro podání žaloby (a k účinnému uplatnění, byť třeba i jen v nejhrubších rysech, alespoň jednoho žalobního bodu) nelze prominout a je tedy nenapravitelné (ustanovení § 72 odst. 4 s.ř.s.).

[46] K pokusu o nahlížení do spisu bylo přistoupeno 25.9.2013 a žaloba byla podána 26.10.2013. Z rozhodnutí ve věci sp.zn. 31Af 178/2013 považuje soud za vhodné citovat, že: „*lhůta pro podání žaloby končila dle § 72 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 2 s. ř. s. dnem 26. 9. 2013 (čtvrtek; sama žalobkyně v žalobě konstatovala, že jí bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 26. 7. 2013, což soud ověřil ze správního spisu). Je tedy zřejmé, že žalobkyně by nebyla objektivně schopna doplnit žalobní body ve lhůtě podání žaloby, neboť žalobu předložila soudu poslední den lhůty pro její podání v 17:42 hodin.*“ Pokud žalobce zvolil postup, že podal blanketní žalobu a odkázal na jiné řízení, které mělo způsobit nutnost podání blanketní žaloby, tak sám sebe vystavil důsledkům podání blanketní žaloby. Za řádné podání žaloby je odpovědný žalobce, nikoliv žalovaný, a žalobce je povinen si především chránit svá práva. V této souvislosti zároveň považuje soud za vhodné zdůraznit, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp.zn. 31Af 178/2013 byl žalobce zastoupen jiným zástupcem než obchodní korporací Folio spol. s r.o., a to zástupcem Ing. Greplem s generální plnou mocí ze dne 10.12.2012. Tento zástupce mohl sám nahlížet do spisu správce daně a získat poznatky dle tvrzení žalobce nutné pro podání žaloby. Argumentace žalobce, že v důsledku neumožnění nahlížení do spisu na základě plné moci ze dne 30.3.2009 došlo k odmítnutí žaloby, je tak ryze účelová. Z obsahu plné moci generálního zástupce je navíc zřejmé, že plná moc Ing. Grepla ze dne 10.12.2012 obsahuje substituční plnou moc pro Ing. Pavla Krista, fyzickou osobu, a tedy Ing. Pavel Krist se mohl před správcem daně prezentovat i substituční plnou mocí generálního zástupce žalobce Ing. Grepla, nikoliv pouze plnou mocí pro obchodní korporaci Folio spol. s r.o.

[47] Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že ve vztahu k řízení ve věci sp.zn. 31Af 178/2013 žádný následek netrvá a ani nemůže hrozit jeho opakování. Odmítnutí žaloby a následná realizace rozhodnutí a odčerpání majetku žalobce není následkem neumožnění nahlížení do spisu, ale neuvedením ani elementárních znaků jakéhokoli žalobního bodu, kterým by žalobce alespoň v obecných rysech zpochybnil zákonnost rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně v rovině právní. Formulaci alespoň jednoho žalobního bodu, byť v nejhrubších obrysech, lze jistě spravedlivě očekávat od žalobce, který byl schopen formulovat své argumenty v řízení před Finančním ředitelstvím v Brně a před Ministerstvem financí ČR.

[48] Dalšími věcnými námitkami žalobce, stejně jako naplněním ostatních podmínek nezákonného zásahu se soud již nezabýval, neboť by vypořádání jednotlivých námitek bylo s ohledem na shora uvedený závěr zcela nadbytečné a nemohlo by na rozhodnutí soudu ničeho změnit.

V. Shrnutí a náklady řízení

[49] Jelikož žalobce brojil proti zásahu, jehož následky měly trvat, a bylo navrhováno, aby soud zamezil trvání zásahu, a s vědomím toho, že žalobce nenavrhuje toliko zhodnocení zákonnosti jednání žalovaného, nezbylo soudu s ohledem na skutkový stav v době rozhodování soudu než žalobu zamítnout.

[50] Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. března 2014

JUDr. Jaroslava Skoumalová, v. r.
předsedkyně senátu